

GERECHTELIJKE UITSPRAKEN

BEVOEGDHEID VAN DE GENEESHEER-DIRECTEUR VAN EEN ZIEKENHUIS

Bij zijn beslissing van 27 februari 1958 vernietigde het Centraal medisch tuchtcollege een beslissing van 20 april 1957 van een college in eerste aanleg, waarbij, hoewel de klacht gegrond werd geoordeeld, geen tuchtmaatregel is opgelegd aan de arts, over wie geklaagd werd, aangeduid als *B*.

De klager behandelde sinds 1 november 1956 een patiënte voor diabetes in het ziekenhuis, waarvan *B* geneesheer-directeur was. Voor deze behandeling achtte klager nodig, dat dagelijks een bloedsuikercurve gemaakt werd door middel van bloedsuikerbepaling drie maal per dag in het laboratorium van het ziekenhuis. Op 15 november 1956 heeft arts *B* deze laboratoriumwerkzaamheid plotseling doen eindigen zonder met klager daarover overleg te hebben gepleegd, na eerst via een laborante en vervolgens per brief aan klager te hebben meegedeeld, dat hiermee niet langer kon worden voortgegaan. Naar klager in zijn klaagschrift meedeelde, had hij daarna, tot de patiënte 27 november 1956 uit het ziekenhuis werd ontslagen, de bloedsuikerbepalingen door een particuliere analiste laten doen.

Ten onrechte, aldus het Centraal college, had het college in eerste aanleg in de handelwijze van de geneesheer-directeur gezien een afbreken van een behandeling, door de medicus voor een patiënte nodig geacht; het Centraal college meende, dat met het afbreken van de werkzaamheid van het laboratorium niet de behandeling van de patiënte was afgebroken, want die werkzaamheid kon blijkbaar ook elders geschieden. Het optreden van *B* was niet een handeling van een arts, die bij de behandeling van een patiënt is betrokken, en hier kon dus ook niet sprake zijn van een samenwerking tussen bij een ziektegeval betrokken medici, zoals het college in eerste aanleg aanwezig had geacht.

Het Centraal college achtte de geneesheer-directeur volkomen gerechtigd, het gewraakte verbod te geven. Het betrof hier hoogst tijdrovende en voor een laboratorium hoogst bezwaarlijke werkzaamheden, die ook elders konden worden uitgevoerd, en het verbod leverde voor de patiënte geen enkel bezwaar op, daar het doen van bloedsuikerbepalingen niet werd verboden, en klager had verklaard, zijn behandeling vrijwel niet door de dagcurven te hebben laten beïnvloeden. Aan de geneesheer-directeur kwam het oordeel toe over de werkzaamheden, die in het laboratorium voorrang hadden.

Echter acht het Centraal college de wijze, waarop *B* van zijn recht had gebruik gemaakt, onjuist; er had overleg met klager moeten plaatsvinden; immers, er was niets aangevoerd, waaruit bleek, dat juist op het daarvoor uitgekozen ogenblik de werkzaamheden door het laboratorium moesten worden beëindigd. Zo werd een collega overlast aangedaan en oncollegiaal gehandeld.

Ondermijning van het vertrouwen in de stand der geneeskundigen achtte het Centraal college niet aanwezig, omdat de daartoe vereiste „ruchtbaarheid” van de laakbare handelwijze van arts *B* niet bestond. Deze zaak had niet buiten een zeer kleine kring binnen het ziekenhuis behoeven te komen, waar de slechte verhouding tussen beide artsen welbekend was. Klager had erop gewezen, dat het vertrouwen van de patiënte en waarschijnlijk ook wel dat van haar echtgenoot was geschokt. Daargelaten echter (zei het Centraal college),

of daardoor — nu niet blijkt, dat de kring, die met de gang van zaken is bekend geworden, nog groter is — reeds sprake is van ondermijning van het vertrouwen in de stand der geneeskundigen, behoefde dit gevolg niet uit de handelwijze van de arts, over wie geklaagd is, voort te vloeien, daar het geheel van de reactie van klager afhankelijk was, hoe de wijziging in het maken van de dagcurven, aan de patiënte en haar echtgenoot is meegedeeld.

Dat het college in eerste aanleg geen maatregel had opgelegd, vond hierin oorzaak, dat de echtgenoot van de patiënte ook een klacht tegen arts *B* had ingediend ter zake van diens zelfde gedraging, wat reeds had geleid tot het opleggen van een maatregel.

Het Centraal college laat onopgehelderd de vraag, die aanstonds opkomt, hoe arts *B*, nu art. 70 van het reglement medisch tuchtrecht de mogelijkheid van een dergelijk beroep afhankelijk stelt van het opleggen van een waarschuwing of berisping, het in beroep verder kon brengen dan tot een niet-ontvankelijkverklaring van zijn beroep.

REDACTIE

MEDEDELINGEN EN BEKENDMAKINGEN

JAN DEKKERSTICHTING

Het Bestuur der Jan Dekkerstichting zal gaarne aanvragen tot financiële ondersteuning bij de uitvoering van geneeskundig werk ontvangen. De aanvrager moet Nederlander zijn. Gemotiveerde aanvragen worden gaarne tegemoetgezien aan het adres van de secretaris.

Amsterdam-Z, 11 juni 1958
[] Holbeinstraat 45

H. T. DEELMAN,
secretaris

INGEZONDEN

(Buiten verantwoordelijkheid van de Redactie; ter bevordering van spoedige plaatsing van de stukken behoudt de Redactie zich het recht voor, deze zo nodig te bekorten.)

OPROEP UNIVERSITAIR ASYL FONDS

Het Universitair Asyl Fonds verwacht, dat binnenkort een aantal studenten, die om des gewetens wille uit één der landen van achter het ijzeren gordijn gevlucht zijn, en thans verblijven in vluchtelingenkampen in Oostenrijk, Italië, Griekenland en Duitsland, in Nederland arriveren.

Het is goed, dat deze studenten, nadat zij in Nederland zijn aangekomen, de eerste tijd in een gezin doorbrengen, omdat zij daar de meeste gelegenheid hebben om zich de eerste beginselen van de Nederlandse gewoonten en de Nederlandse taal eigen te maken. In die tijd kunnen zij zich dan ook oriënteren over de mogelijkheden die de Nederlandse Universiteiten en Hogescholen hun bieden. Juist daarom is het gewenst, dat de studenten bij Nederlandse academici kunnen worden gehuisvest en dit is de reden dat deze oproep in dit blad geplaatst wordt.

Ieder die bereid is, gastvrijheid te verlenen aan één van deze gevluchte studenten, wordt verzocht contact op te nemen met de Stichting Universitair Asyl Fonds, F.C. Dondersstraat 11, Utrecht, tel. 030-22875.

Utrecht, 11 juni 1958

Stichting Universitair Asyl Fonds

L. J. VAN WELSENIS,
directeur.